

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante betoogt op de volgende gronden dat het bestreden arrest in zaak T-36/16 inbreuk maakt op artikel 7, lid 1, onder b), en/of artikel 52, lid 1, onder a), van verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad ⁽¹⁾ en dat er onregelmatigheden waren in de procedure voor het Gerecht:

1. Het Gerecht heeft ten onrechte geoordeeld dat de inschrijving van het litigieuze merk in strijd met artikel 7, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009 niet het vereiste inherente onderscheidende vermogen heeft om te worden ingeschreven. Daarmee heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.
2. De eerste onjuiste rechtsopvatting bestond erin dat de aanduiding van het merk als kleurmerk op het formulier voor de aanvraag tot inschrijving als bepalend werd beschouwd voor de juridische aard van het merk, waardoor afbreuk werd gedaan aan de beoordeling van het inherente onderscheidende vermogen ervan. Het Gerecht had moeten oordelen dat de aanduiding van het merk als kleurmerk op het aanvraagformulier hoofdzakelijk gebeurt voor een vlotte administratie bij het EUIPO en niet om juridische redenen. Bijgevolg had het Gerecht rekening moeten houden niet alleen met de aanduiding van het merk op het formulier, maar met de volledige inhoud van het aanvraagformulier, met name met de voorstelling van het met het formulier aangevraagde merk, om de aard van het merk waarvan om inschrijving wordt verzocht, te bepalen. De voorstelling van het merk op het aanvraagformulier toont een beeldmerk met de aldaar getoonde bijzondere kenmerken.
3. Het Gerecht had ook rekening moeten houden met de vorm van het merk zoals dit is ingeschreven, en in het bijzonder zoals dit is aangeduid in het door het EUIPO bij de inschrijving van het merk verstrekte inschrijvingsbewijs. Het inschrijvingsbewijs is het referentiedocument dat de vorm van het merk aanduidt zoals het is ingeschreven en het had door het Gerecht moeten worden behandeld als bepalend voor de vaststelling van de aard van het ingeschreven merk. De inhoud van het inschrijvingsbewijs maakt, bij een juist begrip ervan, duidelijk dat het merk is ingeschreven als beeldmerk met de vorm die blijkt uit de voorstelling die is ingediend met het aanvraagformulier. Door dit niet te doen heeft het Gerecht blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting.
4. De tweede onjuiste rechtsopvatting en de onregelmatigheid in de procedure bestonden erin dat werd geweigerd om de informatie in ontvangst te nemen die noodzakelijk is voor een goed begrip van de inhoud van het inschrijvingsbewijs voor het litigieuze merk. Dat document is bekendmaking ST.60 van de Wereldorganisatie voor de Intellectuele Eigendom (Wipo), waarin de betekenis is uiteengezet van de INID-codes (Internationally agreed Numbers for the Identification of (bibliographic) Data) die algemeen worden gebruikt in door bureaus voor intellectuele eigendom, waaronder het EUIPO, afgegeven inschrijvingsbewijzen, om de aard en de betekenis van de vermeldingen daarin te bepalen. De betekenis van de INID-codes kan alleen worden bepaald op basis van bekendmaking ST.60 of een gelijkwaardige referentiebron en de inhoud van inschrijvingsbewijzen kan alleen worden bepaald op basis van de betekenis van de INID-codes daarin. Het Gerecht heeft de bron van dergelijke informatie ten onrechte als bewijs behandeld en bijgevolg ten onrechte geweigerd het document of de gegevens erin in ontvangst te nemen, terwijl het in feite gaat om een juridische tekst die gelijkstaat met een woordenboek. Indien het Gerecht rekening had gehouden met de hem aangereikte uitleggingsinstrumenten, dan had het geoordeeld dat het inschrijvingsbewijs een beeldmerk betreft dat de voorstelling omvat die is getoond op het aanvraagformulier voor de inschrijving. Ten aanzien van dat merk had de eerste kamer van beroep van het EUIPO terecht geoordeeld dat dit het voor inschrijving vereiste onderscheidende vermogen bezat en het Gerecht had dit dienovereenkomstig moeten vaststellen.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (PB 2009, L 78, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu (Polen) op 22 augustus 2017 — HR

(Zaak C-512/17)

(2017/C 412/22)

Procestaal: Pools

Verwijzende rechter

Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: HR

Prejudiciële vragen

- 1) Moet, gelet op de omstandigheden van deze zaak, artikel 8, lid 1, van verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat:

de gewone verblijfplaats van een kind van 18 maanden de lidstaat is die een zekere integratie van het kind in een sociale en familiale omgeving tot uitdrukking brengt, door de volgende omstandigheden: de nationaliteit van de ouder die dagelijks het gezag over het kind uitoefent, het feit dat het kind zich in de officiële taal van die lidstaat uitdrukt, het feit dat het er is gedoopt en er perioden oplopend tot drie maanden heeft verbleven tijdens de feestdagen en het ouderschapsverlof van deze ouder, en de omgang met diens familie,

wanneer het kind de rest van de tijd met deze ouder in een andere lidstaat woont, deze ouder daar werkt op basis van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd, en het kind daar geregeld, maar in tijd begrensd, omgang heeft met de andere ouder en diens familie?

- 2) Moet, om op basis van artikel 8, lid 1, van verordening nr. 2201/2003 de gewone verblijfplaats vast te stellen van het 18 maanden oude kind over wie, vanwege zijn leeftijd, slechts een van de ouders dagelijks het gezag heeft en dat regelmatig, maar in tijd begrensd, omgang heeft met de andere ouder, bij gebrek aan overeenstemming tussen de ouders over de uitoefening van het ouderlijk gezag en het omgangsrecht van het kind, voor het beoordelen van de integratie van het kind in een sociale en familiale omgeving in gelijke mate rekening worden gehouden met de banden die het kind met elk van zijn ouders heeft, of moet veeleer rekening worden gehouden met de banden die het kind heeft met de ouder die dagelijks het gezag uitoefent?

⁽¹⁾ PB 2003, L 338, blz. 1, zoals gewijzigd.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) op 8 september 2017 — Vetsch Int. Transporte GmbH

(Zaak C-531/17)

(2017/C 412/23)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster tot Revision: Vetsch Int. Transporte GmbH

Verwerende instantie: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Prejudiciële vragen

- 1) Dient de belastingvrijstelling op grond van artikel 138 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽¹⁾ voor een intracommunautaire overbrenging uit een lidstaat te worden geweigerd wanneer de belastingplichtige die opdracht voor de overbrenging naar een andere lidstaat geeft, in de andere lidstaat weliswaar aangifte doet van de met de intracommunautaire overbrenging verband houdende intracommunautaire verwerving, maar zich bij een belastbare handeling met de betrokken goederen in een later stadium schuldig maakt aan belastingfraude door ten onrechte een belastingvrije intracommunautaire levering uit die andere lidstaat aan te geven?
- 2) Is het voor het antwoord op de eerste vraag relevant of de belastingplichtige reeds op het tijdstip van de intracommunautaire overbrenging voornemens was om bij een handeling in een later stadium met de betrokken goederen belastingfraude te plegen?

⁽¹⁾ PB L 347, blz. 1.